

شرکت‌های وزارت جهاد کشاورزی و حدود ۲۰ تریلیون ریال بدهی!

ضرر و زیان مجموعه دامن‌گیر او نیست. اما مدیر در بخش خصوصی، به طور مستقیم با ضرر و منفعت تولید در ارتباط است و این کلید موفقیت و رمز گرایش به خصوصی سازی در کشورهای پیشرفته است. شرکت و سازمان‌های تولیدی و خدماتی و حتی به ظاهر NGO و غیر دولتی در وزارتخانه الا ماشاءالله در پرداخت حقوق و حق ماموریت و سفر و اتومبیل و خانه سازمانی و... سرآمد هستند.

وزارت جهاد کشاورزی می‌تواند خصوصی سازی را از خود آغاز کند. انحصار کودهای شیمیایی، سموم شیمیایی، برخی از بذور و... انحصار برخی از محصولات شیلاتی، خدمات فنی، تقریباً تمامی تحقیقات با بودجه‌های چند صد میلیاردی و... هنوز که هنوز است در دست وزارت جهاد کشاورزی است و کسی در پی واگذاری آنها به بخش خصوصی نیست اما همه چشم انتظار ضررها و پیآمدهای آن هستند.

امروزه همه از سنگین شدن پیکره برخی شرکت‌های دولتی باخبرند ولی در عمل هیچ تلاشی برای تحقق شعار زیبای خصوصی سازی انجام نشده است.

به جاست طرح یا لایحه‌ای در مجلس ارایه شود که نگاه جدی و عمقی به این موضوع حساس و حیاتی داشته باشد. افتخار نیست که هم عرضه و تقاضا گرفتار تصمیم دولت باشد و هم اعلام ضرر و زیان در بوق و کرنا دمیده شود و نهایت اینکه نباید پتانسیل عظیم بخش خصوصی در تولید و بهره‌وری به همین سادگی نادیده انگاشته شود.

خبرگزاری فارس اخیراً خبری کوتاه براساس ارزش‌یابی عملکرد شرکت‌های دولتی منعکس کرده است که در آن آمده: پنج شرکت و سازمان و صندوق وزارت جهاد کشاورزی در سال ۱۳۸۳ جمعاً ۱۷ تریلیون و ۷۴۹ میلیارد و ۱۴۶ میلیون ریال بدهی بالا آورده‌اند. خبر بسیار ناخوشایند، اما عبرت دهنده برای رسیدن به ایام خوش است.

کشورهای تولیدکننده عمده محصولات کشاورزی معمولاً چنین تشکیلات نه توی پیچ در پیچ با دهها سازمان و صدها اداره کل و اداره... و چندین شرکت و موسسه و نهاد و... ندارند و شاید هم دلیل پیشرفت آنها نداشتن چنین تونل‌های زیرزمینی مدیرانه و دولت در دولت است. هنگامی که صحبت از خصوصی سازی می‌شود، وزارت جهاد کشاورزی اعلام می‌کند چون تولیدی نیست به خصوصی سازی ربطی ندارد، اما آمار فوق نشان می‌دهد هنوز دولتی‌ترین قسمت‌هایی که باید به بخش خصوصی واگذار شود، همان واحدها، شرکت‌ها و موسسات وزارت جهاد کشاورزی است.

تعاونی‌های تولیدی روستایی، هزاران هکتار از اراضی مرغوب کشاورزی را در حال ضرردهی نگه داشته‌اند.

کشت و صنعت‌های چندین ده هزار هکتاری با ضررهای چند ده میلیاردی همچنان پیشتاز ضرردهی هستند.

این امر به تفاوت ذاتی جایگاه شغلی مسوولین دولتی و خصوصی برمی‌گردد. مدیر و مسوول دولتی هر چه باشد یک حقوق‌بگیر است و